

Πατρίδα

Χαίρομαι που είμαι δώ , κοντά σας, πολύ κοντά σας μάλιστα , κάθομαι δίπλα στον καθένα σας, όπως το θέλησαν τα αισθήματά μου. Άλλο τώρα αν η τιμητική βραδιά , με τοποθέτησε να σας μιλώ αφ' υψηλού.

Αν και είναι αυτονόητες οι ευχαριστίες μου, εγώ θα επιμείνω να τις εκφράσω για να μην αγνοηθεί η θερμότητά τους.

Ευχαριστώ θερμά το Δήμαρχο της Μεσσήνης κύριο Αναστασόπουλο, τον αντιδήμαρχο κ. Ρούτση, όλα τα αξιότιμα μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου και τους συνεργάτες του Δήμου, τόσο ευγενείς στη τηλεφωνική επικοινωνία μου μαζί τους , - τι παρήγορο χάρισμα η ευγένεια.

Ευχαριστώ θερμά όλους όσοι θέλησαν να λέγομαι Δημότης Μεσσήνης , τιμή εξαιρετική που επισφραγίζεται από το ότι μου εμπιστευτήκατε και το κλειδί της πόλης.

Είμαι ήσυχη, ότι τουλάχιστον το ήθος μου , θα δικαιώσει την εμπιστοσύνη που μου απονεύσατε.

Είναι πολύτιμο αυτό το κλειδί . Μου δίνει ελεύθερη είσοδο στη Μεσσήνη, άξια απόγονο της αρχαίας,

όπως το αποδεικνύουν τά εντονα χαρακτηριστικά πολιτισμού που φέρει και ο δυναμισμός των προσπαθειών της να προστατεύει τά υψηλά. Υπερέχει μάλιστα της αρχαίας , κατά το ότι είναι αγαπημένη, οικεία , ζωντανά γοητευτική, και φύλακας της παλαιότητας ακόμα και κείνης των δακρυσμένων αναμνήσεών μου από πολύ παρελθόντα προσκυνήματα μου στους εδώ απόντες μου.

Πολύτιμο αυτό το κλειδί καθώς επικυρώνει ότι η σχέση μου με τη Μεσσήνη είναι σχέση εξ αίματος συμβατού με το αίμα της μάνας μου, που γεννήθηκε εδώ ,άλλα και του πατέρα μου , γεννημένου εδώ πολύ κοντά . Συγκοινωνούντα είναι άλλωστε και τά χώματα όλα , όλα μακριά μας και ξένα , αλλά όλα κάποια στιγμή , πολύ κοντινά, δικά μας , και πολύ δικοί τους όλοι εμείς.

Κατέχοντας αυτό το κλειδί δεν θα εξαρτώμαι πιά απολύτως , από κείνα τα σαθρά αντικλείδια που μου δίνει η ελπίδα, κάθε που ένα ακόμα απογοητευμένο από μένα όνειρο, φεύγει και με κλειδώνει έξω του.

Δεν ξέρω αν είναι παραίσθηση , αλλά αυτό το κλειδί μου επιβάλλεται σα φυλαχτό , και μου εμφυσά ευλάβεια , καθώς έχει απορροφήσει την ιερότητα , που αναδίδει ετούτος ο μυροβλύτης όσιος χώρος.

Αραγε , κατά τύχην ή από κάποια προικισμένη διορατικότητα επελέγει αυτός ο τόπος ως ιδεώδης για να γίνει πατρίδα της ακμής; Και πράγματι η αρχαία Μεσσήνη αποδείχτηκε έδαφος πολύ εύφορο για να οικοδομήσουν εδώ , το μεγαλειώδες πέρασμά τους οι ξακουστές χιλιετηρίδες.

Και ιδού τι αθανασία ανήγειραν. Εγκατέστησαν τους Θεούς στα υψώματα , γιατί εκ των κάτω προς τά άνω είναι η φορά της πίστης και της λατρείας , - όπως ξέρουμε ανηφορικό είναι το θείον.

Εξ άλλου , στα υψώματα εγκαταστημένοι οι Θεοί, όπως άρμοζε και στην ισχύ τους, μπορούσαν από κεί να ελέγχουν , αν είναι κάτω υπάκουη ή κυκλοφορία των νόμων , και να κεραυνοβολούν ακαριαία, τις παραβάσεις , τά προσπεράσματα των δικαιωμάτων ,την μεγάλη απαγορευμένη ταχύτητα που αναπτύσσουν τα συμφέροντα , τον έκλυτο βίο του ανικανοπρήτου , και τη φοροδιαφυγή στην οποία επιδίδονταν ανέκαθεν τα όνειρα , κρατώντας αδήλωτα τα λαθραία κέρδη τους.

Ευχαριστώ την τύχη που με αξίωσε να σφίξω το χέρι της <αξίνας> του καθηγητή κ. Θέμελη,- ενός ακόμα εκ των κορυφαίων απελευθερωτών της αρχαίας Μεσσήνης, από τους χθόνιους κατακτητές αιώνες.

Ευχαριστώ τους μουσικούς που υπόσχονται ότι θα θεραπεύσουν την πάσχουσα εκ μονοτονίας χορδή των ποιημάτων μου , χορηγώντας της

4

ίσχυρή δόση τονωτικής μελωδικότητας ., τηρώντας βέβαια τη σιωπηλή ποιητικότητα της ατμόσφαιρας.

Αγκαλιάζω όλους όσοι παρίστανται και τους πνευματικούς ανθρώπους της ευρείας περιοχής, που καλά τους γνωρίζω από το πόσο αξιοσέβαστα αθόρυβοι είναι.

Σε όλους οφείλω πολλά .Ομως, είναι αδύνατον να να εξοφλήσω αυτό το χρέος , διά μιάς .Κατ'ανάγκη με δόσεις θα σας καταβάλλω την αγάπη μου , . Γιατί όπως ξέρετε, χαμηλόμισθη είναι η υπαρξή μου , κι όμως , ανελέητα εξακολουθεί να φορολογεί ο χρόνος . Μου μένει τελικά , ένα μικροποσόν αβέβαιων ημερών , όλο κι όλο. Μ'αυτό, έχω να συντηρώ , όχι μόνο όσα αγαπώ , όσα θυμάμαι κι όσα φοβάμαι., αλλά και την πολυδάπανη ελπίδα. Είναι ανυπολόγιστο πόσο στοιχίζουν και μόνο τα μακρινά ταξίδια της ,πάνω κάτω στο Θεό, για να τον πείσει να μας δώσει , ένα άτοκο ,ει δυνατόν, δάνειο αντοχής . αλλιώς θα βγούν σε επαιτεία και η επιβίωσή μας αλλά και οι τόσο λεπτεπίλεπτες , φιλάσθενες αξίες.

Δεν θα σχολιάσω όσα μεγαλειώδη και ασύλληπτα είδα ξεναγούμενη. Η μικρότητα μου αρκέστηκε να καταθέσει το δέος της.

~~Στάθηκα όμως ,στην πηγή Κλεψύδρα , και της αφιέρωσα τη δίψα μου ,για όσα σιγά σιγά στερεύουν. Και κείνη κατανοώντας, μου ένευσε να κλέψω λίγο νερό. Αμέσως , το νοερό αυτό~~

5

ύδωρ, το 'εκανα σπονδή στο Δία ,που είναι εχπέρ
στις μεταμορφώσεις και τον ικέτευσα να το
μεταμορφώσει σε λάλον 'υδωρ , μήπως αυτά
που σιγά σιγά στερεύουν , αργήσουν λίγο να
γίνουν σιωπή. Ας κάνει πιά η μυθολογία, άλλο
ένα θαύμα μέσα στα τόσα που έκανε.

Γιατί άραγε ονομάζεται Κλεψύδρα αυτό το
σύγχρονο όργανο μέτρησης του χρόνου; Κλέβει
χρόνο ακόμα και η εντιμη ρευστότητα της άμμου ;
Εμείς μάλιστα κλέβουμε. Κλέβουμε χρόνο με το
να ζούμε.

Μετά βίας ισορροπώ τώρα πάνω σ' αυτή την
τεντωμένη συγκίνηση που βαδίζω.

Η λέξη συγκίνηση, έχει υποτιμηθεί από τη συχνή
χρήσης της, ως λέξη εύκολη, απλή. Είναι όμως
σύνθετη , όπως την υφαίνουν η συνδετική πρόθεση
σύν και η λέξη κίνηση. Που σημαίνει ότι
κινητοποιούνται συγχρόνως όλα μαζί τα επίλεκτα
κύτταρα του ψυχισμού., αγωνία , χαρά ,ταραχή
φόβος , έκπληξη και κόμπος στο λαιμό. Κάποια
στιγμή ,ολ' αυτά και οι διαφορές μεταξύ τους,
ενώνονται και γίνονται μηχανισμός για να εκραγεί η
ένταση .

Θραύσμα αυτής της έντασης είμαι , όσην ώρα
σας μιλώ κι επειδή σας μιλώ.

Κάπου εκεί στον αρχαιολογικό χώρο , είναι
χαραγμένοι στίχοι του ποιητή Εύμηλου,
κατάλοιπα όπως διάβασα, έξοχου άσματος
αφιερωμένου στη Μεσσηνιακή ανεξαρτησία.

Στην ευχέρειά του Εύμηλου να υμνεί την ελευθερία, εγώ αφιέρωσα την αιχμαλωσία μου από μια αγωνιώδη δυσκολία,κάθε που επιχειρώ να γράψω ένα στίχο ή ένα ποίημα. Θα σκεφτείτε, πώς ανέχεται η υπερήλικη πείρα μου , να μη γνωρίζει ποια είναι αυτή η δυσκολία.

Μα η πείρα δεν αποκτάται για να γνωρίζει , αλλά για να αναγνωρίζει χωρίς να ξαφνιάζεται . Από κανένα ανεξήγητο. Αν η πείρα γνώριζε, θα είχε εκλείψει το σωτήριο λάθος.

Γιατί χάρη στο λάθος ,βρήκε μια θέση στον ήλιο το σωστό. Αλλιώς θα περιπλανιόταν αέναα έκθετο των αμέτρητες ανήλιαγες εκδοχές του.

Ναι, δεν ξαφνιάζεται λοιπόν η πείρα μου ,που δεν ξέρω τι είναι ποίηση. Και κάθε που με ρωτούν , όπως συχνά συμβαίνει, τι είναι ποίηση, έτσι απαντώ:δεν ξέρω.

Απόδειξη, οι χιλιάδες ορισμοί οι επινοημένοι που έχουν δοθεί και από σπουδαίους ποιητές , μέσα στην επιθυμία τους να προσεγγίσουν τη μυστηριώδη υφή της ποίησης. Εξάισιοι μάλιστα ορισμοί που δημιούργησαν , μια νέα σημαντική μορφή λογοτεχνίας.

Συμμετείχα κι εγώ σ'αυτή την εκστρατεία. Όμως το μόνο που πέτυχα ήταν να σταθεροποιήσω την εμπιστοσύνη μου στην άγνοια , συνεχίζοντας -όπως με προτρεπε - να εξερευνώ τις σκοτεινότητες, καθοδηγούμενη από το φώς που βγάζει, ενός λιωμένου κεριού, η απελπισμένη σπίθα.

Η άγνοια με σκληραγώγησε , να υφίσταμαι αδιαμαρτύρητα τις δύστροπες , προσβλητικές

7
επιχειρούσα , πείθοντάς με οτι αυτές οι αγένειες της είναι κατά βάθος, καλές δασκάλες και να τις ακούω.

Κι όσο συνεχιζόταν αυτή η απογοητευτική παλινδρόμηση των διαβημάτων μου, από εμπρός προς τά πίσω

τόσο ανδρωνόταν το όνειρό , πώς όπου να ναι , θα καταφέρω θα σκαρφαλώσω στις απόκρημνες υπερβάσεις. .

Για την ώρα , αρκούμαι να υποθέτω , όχι να ξέρω, τουλάχιστον τι δεν είναι ποίηση.

Ποίηση λοιπόν, δεν είναι μόνον αίσθημα, δεν είναι μόνο συγκίνηση , δεν είναι μόνο σκέψεις και επιθυμίες , έρωτας και θρήνος . Είναι ολ' αυτά , αλλά όχι με ξέσκεπο το πρόσωπό τους . Πρέπει να είναι όλα καλυμμένα, με κείνη την ανεμόσκονη που απομακρύνει την ορατότητα. Θέλω να πώ , ότι η ποίηση , δεν είναι μια φωτογενής φωτογραφία της πραγματικότητας, αλλά ένα θολό σκίτσο της , τόσο που να μην ξέρεις αν είναι σύννεφο, η γκρεμισμένος ήλιος, ή μια πόρτα αφημένη , , διάπλατη, να μπαινοβγαίνει το κενό .

Και ποιος γράφει τά ποιήματα; Κρυφοκοίταξα τη γλώσσα και σα να είδα ότι η γλώσσα είναι η ποιήτρια, και ποιητής , ο τρόπος της.

. Και τι είναι η γλώσσα:

Είναι το αιφνίδιο μάνα εξ ουρανού που πέφτει όταν πεινασμένα τα αδιέξοδα , τρώνε το ενα τις εμφύλιες σάρκες του άλλου. Προς τιμήν δε του αρχαίου θεάτρου εδώ, και του από μηχανής Θεού που κατέβαινε κι έσωζε την έκβαση της τραγωδίας από το τέλμα, μπορώ να πώ , ότι και η γλώσσα

είναι ένας από μηχανής Θεός, που κατεβαίνει να σώσει το ποίημα ,από την τραγική στασιμότητα... Μπορώ να χαρακτηρίσω τη γλώσσα και ως έναν ευρηματικό ταραξία της διάταξης των λέξεων, έτσι ώστε το νόημα , να μπορεί να ζήσει την έξοχη περιπέτεια της συνεχούς μετακίνησής του από φώς σε μισοσκόταδο, από κορύφωση σε γκρεμό ,κι από στασιμότητα , σε φυγή του. Και λέω σε φυγή του επειδή κατά τη γνώμη μου, στην ποίηση το ζητούμενο δεν είναι το νόημα αλλά η φειγναλεότητά

Προτινών , οι νεοί ποιήτες, να εμπιστευθούνται την ανορεξία των συλλήψεών τους, στη γλώσσα. Είναι μια σερβιτόρα με ανεπτυγμένη αισθητική, η οποία σε αποτρέπει να παραγγείλεις το ίδιο φαγητό που τρώει κάθε μέρα, και η δική σου ομιλία και η διπλανή της. Σου προτείνει κάτι που έχει ψηθεί σε πολύ δυνατή αφαίρεση ,κι έχει γεύση αναστεναγμού , ραντισμένου με λίγη αραιή ξεθυμασμένης πικρίλας. Και 'ολο αυτό, τι περίεργο να μωσχοβολάει σαν υπεκφυγή γιασεμιού.

.Παρηγορεί πράγματι η ποίηση ; Όχι βέβαια το απαρηγόρητο. Παρηγορεί όμως το στοχασμό.

Παρηγορεί κυρίως το ίδιο το ποίημα , που είναι εκ προοιμίου λυπημένο.

Τελειώνοντας συνοψίζω , ότι ποίηση σημαίνει να εκτοξευτείς στο διάστημα χωρίς διαστημόπλοιο.

Λίγοι επιστρέφουν. Αλλά αξίζει τον κόπο , και η επιστροφή και η απώλεια.

Σ' ευχαριστώ γή , απανταχού γενέτειρα.

Επίσης

... που είμαι τόσο κοντά σας, πολύ κοντά
... κήθουμι στον καθένα σας.
... Αλλά τώρα
... να σας μιλή
...

... και είναι αυτονομίες
... για να είναι η
...

... θερμά το Δημόσιο της Μεσομένης κύρια
... τον υπεύθυνο κ. Ρούση, όλα
... μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου και
... του δήμου, τόσο ευγενείς στη
... μου μαζί τους με τη
... ή ευγένεια.

Ευχαριστώ θερμά όλους όσοι θέλησαν να
... Δημότης Μεσομένης, πηή εξαρετική που
... από το ότι μου εμπιστευτήκατε και
...

Είναι πολύτιμο αυτό το κλειδί. Μου δίνει ελεύθερη
... στην Μεσοπηκία απόγονο της αρχαίας